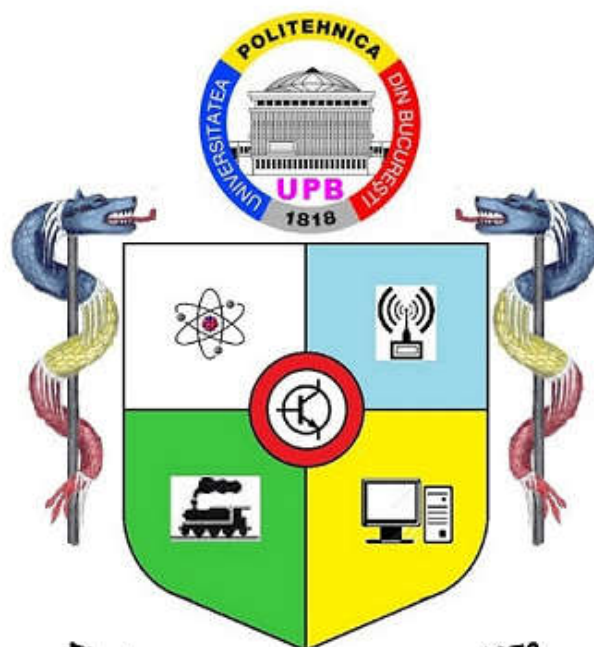

Radu-Diomid Drăguș

Electronică și Telecomunicații *1970

IF70

Parcul Herăstrău

Radu-Diomid Drăguș

IF70
Parcul Herăstrău
2015

Editura Populară
2015

Motto:

Ne-ntâlnim destul de rar,
În special în bistrouri,
Regretăm timpul prea scurt,
Dar ce ecouri ...

Dragi colegi IF70,

În data de 19 Septembrie 2015 a avut a opta întâlnire anuală și magistrală a colegilor de la specialitatea Ingineri fizicieni, promoția 1970, UPB, Facultatea de Electronică și Telecomunicații.

Întâlnirea a fost organizată în acest an de șeful nostru de grupă Nicolae Georgescu și a avut loc la intrarea în Parcul Herăstrău în dreptul statuii Generalului Charles de Gaulle. După pupăturile și pozele de rigoare ne-am retras la un restaurant din zonă unde am avut o ambianță plăcută. Anul acesta am înregistrat un record de participare, recordul precedent a fost de 13 colegi, acum a fost de 15. Dar și acest ultim record ar putea fi depășit în anii viitori,

Record de participare
Astăzi îl îndeplinim,
Dar avem încă rezerve
Și pe-acest' să-l depășim.

Ca să facem față mesei bogate de la restaurant Nicu Georgescu ne propunea să venim flămânzi la întâlnire, eu atunci am scris:

Venim flămânzi la întâlnire
Dar nu de prânzuri ca la regi,
Venim stârniți de-altă pornire:
Flămânzi de dor pentru colegi.

Fiindcă întâlnirea a avut loc în apropierea statuii lui Charles de Gaulle am glosat pe această temă.

Francofonia ne cheamă
La statuia lui de Gaulle
De aceia vă zic *well come*,
Nu unuia, ci *to all*.

Evident aceasta este o glumă, nu e vorba de nici o ironie la adresa Franței sau a limbii franceze. Limba franceză a pierdut competiția cu limba engleză, care practic a devenit o limbă universală. Dar Franța rămâne tot Franța, o țară minunată, cu un relief și o poziție geografică minunate și cu o cultură admirabilă. Oricum noi românii vom fi pentru totdeauna recunoscători Franței, nu trebuie să uităm ajutorul din perioada constituirii statului român și din timpul primului Război mondial, dar și mai târziu.

Am mai scris:

La statuie nu toți vin,
Și străini și-autohtoni,
De aceea mă întreb:
Poate n-or fi francofoni ?

În perioada de dinainte de întâlnire Nicu G., plecând de la Generalul Charles de Gaulle, a instituit un concurs, cine scrie cele mai multe versuri cu rima în –ol. Eu am scris ceea ce urmează.

Stau la lampa cu petrol
Înarmat cu un pistol,
De o fi să mă răscol
Pentr-un prezumtiv survol.
Mănânc doar profiterol
Învelit în staniol
Și beau bere de tip Skol
Până o să cad pe sol,
Dacă mă rănesc “nasol”
Mă tratez cu perhidrol
Dar e bun și-un rivanol.
Când apuc ca să mă scol
Nu voi da cu sapa-n sol
Fiindcă terenu’ e gol,
N-am grădină în ocol.
Programez doar in COBOL.

Mi-ar plăcea pe un atol
Să mă plimb acolo gol
Să mă tratez cu nămol
Fiindcă-acuma-s prea domol,
Vreau s-ajung un discobol
S-arunc discu-n Sohodol
Unde am aerosol
Supus mereu la control.
În general nu-s frivol,
Locuiesc la demisol
Și scriu ca rusul Gogol.
Când vara-i ca un pârjol
Mi-ar plăcea să fiu la pol,
Acolo aș bea domol
Vodcă bună dintr-un bol.
-Ce-ai frate cu rima-n –ol ?

În continuare poze pe grupulețe, dar mai întâi o pereche de pantofi.

Văzând pozele următoare vă dați seama că Eliade încalță strălucitorii pantofi.

Apare si Sandu cu pasi domoli

19/09/2015 1

Sunt mai sus cu două Gabriele, îi mulțumim celei din stânga pentru pozele cu grupul complet, făcute acum dar și la alte întâlniri.

În unele poze vedem un personaj “ciudat”, cine ar putea să fie ?

Surpriza întâlnirii noastre a fost venirea lui Adam Ienea. De 45 de ani, adică de la absolvire, n-a dat nici un semn de viață, nici nu știam, mai trăiește, nu mai trăiește ? Anul trecut am reușit să-l gășesc, el s-a stabilit în Reșița. La o discuție colegială, pomenindu-i-se numele, Stelică Popa ne-a zis că în perioada facultății l-a vizitat pe Adam la el acasă în comuna Ilova, la vreo 70 km față de Reșița. În urma acestei informații cu ajutorul internetului l-am gășit pe primarul comunei respective, un om foarte amabil și cooperant care mi-a făcut rost de telefonul fix al lui Adam.

Adam nu are nici internet nici telefon mobil, probabil pe ideea să nu poată fi gășit, ei, iată că nu i-a mers, dovadă poza de mai jos, în continuare Adam cu nevasta Maria, care vorbește în frumos grai bănățean.

Patru's'cinci de ani a stat
Ascuns prin muntii din Banat,
Pan-la urma acest "talhar"
Nu a scapat "neinhatat".

19/09/2015 11:35

Adam lenea

Maria

19/09/2015 11:34

Urmează câteva poze cu grupul aproape întreg. Vivi Onel nu a ajuns în parc dar m-a rugat să-l înghesui printre ceilalți colegi, am făcut în poza de mai jos, cu ocazia asta l-am făcut și mai înalt.

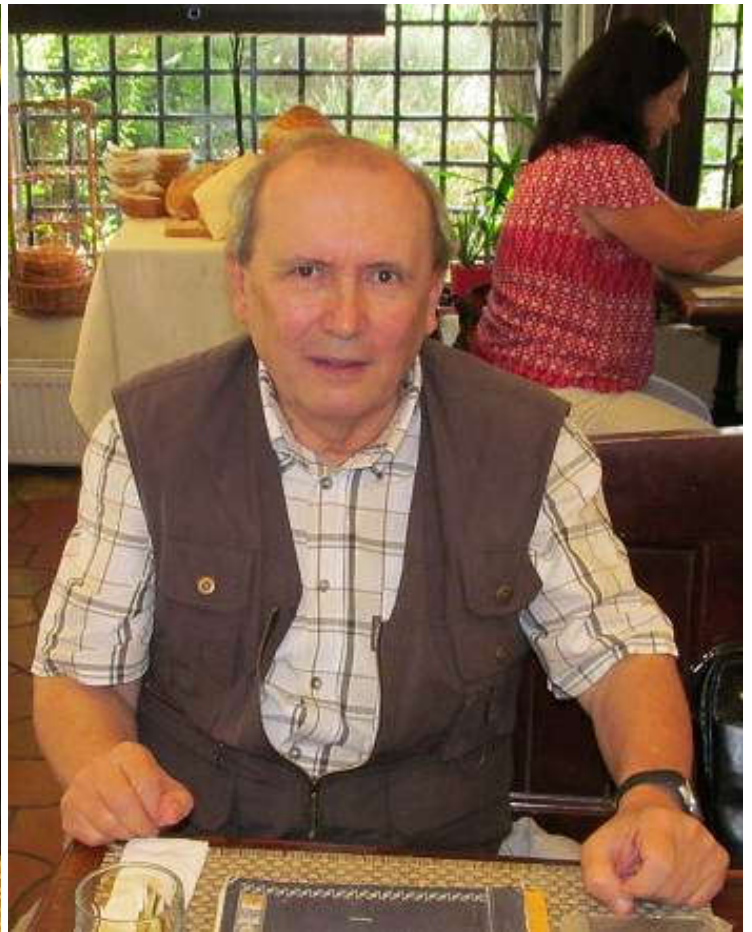

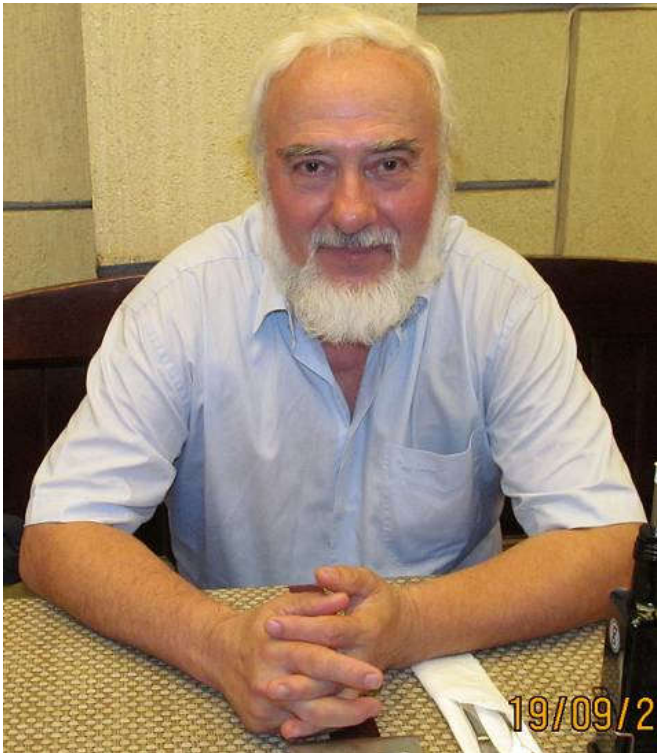
În continuare urmează poze făcute la masă, cu toți participanții. Voi da numele întregi, în ordinea pozelor, pentru toți participanții pentru că această lucrare va fi văzută, sau poate fi văzută, și de colegi de la alte secții.

1. Anca Moiescu-Angelescu
2. Gabriela Ionescu-Grabari
Cecilia Marcovici
Adriana Ionescu
Maria Ienea
Gabriela Drăguș
3. Sorin Marcovici
4. Nicolae Georgescu
5. Gabriel Onel
6. Adam Ienea

7. Ioan Chiș
8. Lucian Gălățeanu
9. Alexandru Bălănescu
10. Eliade Ștefănescu
11. Aurel Ionescu
Ștefan Angelescu
12. Teodor Julea
13. Alexandru Bucin
14. Stelian Popa
15. Radu Drăguș

Și acum poze din restaurant.

La aranjarea aceasta în linie a colegilor eu am rămas puțin descumpănit dar m-am mobilizat și am vorbit mai tare ca să audă toți colegii, anunțam o surpriză deosebită oferită de Sorin tuturor colegilor, este vorba de medalia de mai jos.

Nicu Georgescu pur și simplu a renunțat, văzând masa lungă cu participanții, să-și țină discursul în ideea că nu va fi auzit de toți colegii.

Nicu G. a renunțat,
Cu un glas nu prea sonor,
Și astfel noi am ratat
Un discurs ... adormitor.

Sper ca Nicu Georgescu să ia în glumă acest catren, cu alte cuvinte să ia umorul în serios. Eu practic umorul, bineînțeles în măsura imaginației mele, dar în același timp îmi dau seama de riscul acestei practici, risc pe care mi-l asum, și cum “*tot pățitu-i priceput*” am să zic:

Umoru-i predestinat
Să produci la lume haz,
Însă sunt împrejurări
Când poți să dai de ... necaz.

Pe tema de mai sus, “*tot pățitu-i priceput*”, George Topârceanu a scris o fabulă

Cin' s-a fript cu ciorbă...

*Fratele nevestei unui negustor
A venit odată pe la casa lor,
Zicând că la noapte, mâine, cine știe,
Are gând să plece în călătorie
Și că, prin urmare,
Vrea să-și sărute sora la plecare.*

— *Ba să nu pui gura pe nevasta mea,
A strigat bărbatul, că intri-n belea!*
— *Și de ce să nu pun gura, măi cumnate,
Când știi că mi-e soră și că eu i-s frate?*
— *Poți să-i fii și tată! zise omul scurt,
Cin' s-a fript cu ciorbă suflă și-n iaurt.*

Totuși Nicu G. a trimis discursul pe e-mail și în consecință îl dau mai jos.

Dragi colegi,

Îmi recunosc greșeala de aranjare a meselor în linie, ceea ce ne-a izolat întrucâtva și a făcut dificilă - pentru mine - ținerea unui discurs. Pentru viitorii organizatori: mesele trebuie aranjate în cerc!

Încerc să obțin de la voi un pic de iertare și vă transmit schița discursului pregătit pentru ieri:

Ce să mai spun eu acum unor bătrâni înțelepți?

Aș relua teoria mea că am avut un noroc incredibil că ne-am născut vii într-un Cosmos mort.

Și norocul a continuat cu o viață în decursul căreia omenirea a dobândit mai multe cunoștințe decât dobândise până la nașterea noastră.

Nu am avut parte de nenorociri precum ciurma, inchiziția, războaiele.

Am trăit deja 68 de ani, mai mult decât dublul vieții lui Isus.

Am avut până la urmă și fericirea de a călători liber oriunde în lume, mai puțin în America.

Și iată, azi avem fericirea supremă de a avea lângă noi colegi care altădată erau declarați definitiv pierduți în jungla capitalistă.

Toate cele de mai înainte formează o fericire de fond.

Peste acest fond apar uneori vârfuri de fericire, ca de exemplu revederea unor prieteni din tinerețe. M-am întrebat mai demult de ce e atât de plăcut să revedem oameni cu care am fost colegi, prieteni, doar un interval de 5 ani, foarte scurt față de imensa noastră viață? De ce această plăcere este ALTFEL decât în cazul oamenilor cu care am fost colegi timp de 30 – 40 de ani?

Am acum o explicație: Cei 5 ani sunt ani de tinerețe! Iar revederea ne aduce aminte de cum eram atunci. Când spun “ne aduce aminte”, eu înțeleg că la această reamintire participă nu doar creierul, ci întreg corpul! Întreg organismul nostru își “reamintește” cum era el acum 45 de ani. Și pentru câteva ore inima bate altfel, respirăm ca atunci, privirea devine mai clară, mâinile mai dibace, picioarele mai puternice, etc., etc.

Pe scurt, facem o injecție de tinerețe!

Ca acest tratament să funcționeze foarte bine, trebuie să ne străduim să fim acum, cât mai aproape de cei de atunci! Și să nu ne revedem prea des!

Deci dragii mei colegi, fiți astăzi tineri, pentru a întineri și eu!

Gaudeamus Igitur!

Îi mulțumim lui Nicu pentru discurs, vorba ceea: “mai bine mai târziu decât niciodată”. Legat de discurs am și eu două intervenții. În primul rând nu înțeleg care este semnificația expresiei “schița discursului”. În al doilea rând vin și eu cu o explicație legată de plăcerea întâlnirii noastre deși am fost împreună doar cinci ani din matusalemica noastră vârstă de 60-90 de ani. Eu cred că ne-a unit nu numai tinerețea ci și faptul că am trăit împreună clipe comune. Clipele comune, cursurile, emoțiile legate

de examene au creat o comuniune care ne va urmări toată viața, cu toate că de fapt noi eram într-o competiție, cine avea note mai mari ocupa un loc în față la repartiție.

Mai sus este afișată Diploma de excelență acordată anul trecut lui Lucian din partea grupei de Ingineri fizicieni promoția 1970. Este de remarcat că această diplomă a fost obținută pe merit și nu a fost cumpărată, ca dovadă că eu în calitate de designer n-am

primit nici un ban (altfel făceam și eu ceva mai frumos). Meritele lui Lucian se traduc în atașamentul lui pentru comunitatea noastră electronică dar și în calitatea de gazdă comarnicană desăvârșită. Ține-o tot așa Luciane !

În final mulțumesc/mulțumim organizatorului Nicu Georgescu care ne-a prilejuit o întâlnire minunată într-un decor deosebit. Meritul aparține și colegilor care au venit în număr mare la întâlnire, ceea ce ne-a dat ocazia să depășim recordul de participare. În nici un caz nu putem să nu-l menționăm și să nu-i mulțumim lui Sorin pentru frumoasa inițiativă cu medaliile. Fiecare medalie are imprimat blazonul generației noastre de Ingineri electroniști, făcut de mine acum vreo doi ani. Până la urmă aceste medalii, ca orice medalie, se acordă pentru anumite merite sau performanțe. Meritul nostru este că am venit la întâlnire și ca urmare am fost medaliați. Este demn de remarcat că Sorin a gândit global, aceste medalii au fost comandate pentru toți participanții la întâlnirea de la Facultate cu ocazia sărbătoririi celor 45 de ani de la absolvire. Eu m-am ocupat de comanda medaliilor la o firmă de specialitate iar Sorin a sponsorizat proiectul. Gestul lui Sorin nu poate decât să evidențieze dragostea lui pentru comunitatea noastră de Ingineri electroniști promoția 1970, din care evident face și el parte. De asemenea îl felicităm pe Adam Ienea pentru că a venit la întâlnire după 45 de ani de “chiul”, sperăm că a prins gustul și va veni și cu alte ocazii.

Sănătate și viață lungă !

Radu-Diomid Drăguș
Septembrie-Octombrie 2015

La întâlnirea colegilor IF70 din 2016 nu am participat și nu am scris nimic. Dau mai jos poza participanților primită de la un coleg.

Ingineri fizicieni 1970
Herastrau - Intalnirea din 2016

